

тивъ строгоститѣ на тъмницата. Тогази той ми правеше нѣколко морални разсѣждания върху достоинството ми, ако страдамъ съсъ търпѣние и прощавамъ; сѣтиѣ, хващаше да ми прѣдставлява силно злочестията на нѣкои положения различни отъ моето. Като живѣлъ много по градоветѣ и по селата, като познавалъ голѣмци и малки, и като размислювалъ върху безправдината на хората, знаеше твърдѣ добрѣ да опишеува страститѣ и нѣравитѣ на разнитѣ классове на обществото. Той ме правеше да виждамъ навредѣ силни и слаби угнѣтатели и угнѣтени; навредѣ нуждата или да мразимъ подобнитѣ си, или да ги обичамя, нажялени за тѣхъ отъ милостъ или отъ една великодушна снисходителностъ. Злочеститѣ, които ми разказваше, за да си припомниѣ колко страданъето е всеобщо, и ползитѣ, които е възможно да се извлѣкѣтъ отъ тѣхъ, нѣмахъ нищо чюдно: най често, напротивъ, тѣ бѣхъ твърдѣ прости; нѣ тия думи бѣхъ толкоесъ праведни, тия разсѣждения толкоесъ силни, щото запечатвахъ у мене слѣдствията, които трѣбува да извлѣкѣ отъ тѣхъ.

Да, колчемъ чюяхъ тия сладки укорения и тия благородни съвѣти, осѣщахъ се запаленъ отъ любовъ къмъ добродѣтелята; не мразяхъ веке никого, даввахъ си животѣтъ за най малкиятъ отъ подобнитѣ си, и благославяхъ Бога за дѣто ме е направилъ човѣкъ.

Ахъ! злочестъ е онзи, който не познава величието на исповѣдъ-та! Злочестъ е онзи, който, за да бжде надъ простацитѣ отгорѣ, мисли се задълженъ да я прѣзира! Нѣ, не е истина, че за да знае човѣкъ веке онова, което е добро, е бесполезно да го чюе да се повтори; че е доста да се остави човѣкъ на